



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: M. Š., narozen X
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. KUUK/176090/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasně podanou žalobou ze dne 21. 2. 2024 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a zároveň prvostupňového rozhodnutí, které mu předcházelo. Prvostupňové rozhodnutí vydal Městský úřad Litoměřice, jako příslušný prvostupňový stavební úřad (dále jen „prvostupňový orgán“), dne 25. 8. 2023 pod č. j. MULTM/0065651/23/SÚ, kterým zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Žádost se týkala nové stavby „Přípojka NN a chránička HDPE k pozemku p. p. č. XA v k. ú. X“. Prvostupňový orgán rozhodl o žalobcově žádosti zamítavě s odkazem na závazné stanovisko.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, přičemž změna spočívala v doplnění odkazu na zákonné ustanovení, které ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí chybělo, a ve zbytku ponechal rozhodnutí beze změn.
3. Žalobce zároveň požadoval, aby soud zrušil závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 12. 7. 2023, č. j. SR/1594/UL/2023-16, (dále jen „AOPK“ a „stanovisko AOPK“) a závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 2. 11. 2023, č. j. MZP/2023/221/1416, (dále jen „MŽP“ a „stanovisko MŽP“), ze kterých prvostupňový orgán i žalovaný při vydání napadených aktů vycházely.

Žaloba

4. Žalobce všechny napadené správní akty považuje za nezákonné. Jeho žalobní námitky ale většinou směřují proti obsahu závazných stanovisek AOPK a MŽP.
5. Žalobce uvedl, že jeho záměrem coby stavebníka bylo připojení jeho pozemků p. č. XA a st. p. č. XB v k. ú. X k distribuční elektrické síti a zároveň položení chráničky pro budoucí připojení k datové síti. Záměr je navržen cca 100 m za posledním rodinným domem v obci Libochovany, a to ve IV. zóně CHKO České Středohoří. Přestože se jedná dle žalobce o bagatelní stavební záměr zajišťující připojení stávající stavby a vedený v pozemní komunikaci, byl tento zamítnut ze strany AOPK a toto bylo potvrzeno ze strany MŽP v rámci odvolacího přezkumu.
6. Žalobce argumentoval, že napadená rozhodnutí v prvním i druhém stupni správního řízení vychází z nesouhlasného (negativního) závazného stanoviska orgánů ochrany přírody. Žalobce uvedl, že si je vědom té skutečnosti, že stavební úřad musí rozhodnout v souladu či po dohodě s dotčeným orgánem. Namítal ovšem, že v daném případě se správní orgány obou stupňů nekriticky spokojily s pouhým akceptováním negativních závazných stanovisek, která jsou vadná a nezákonná. Podle žalobce jejich nezákonnost plyne z obsahu jejich odůvodnění, a jsou v kolizi s kladným závazným stanoviskem orgánu územního plánování vydaným v předmětném řízení. Žalovanému a prvostupňovému orgánu vytkl, že nepodnikly žádné další kroky k odstranění rozporu mezi názory dotčených orgánů, když je podle něj jednoznačné, že orgány ochrany přírody překročily svou pravomoc, neboť návrh stavby posuzovaly z hlediska souladu s územním plánem, což jim nikdy nepříslušelo a nepřísluší.
7. Žalobce dále uvedl, že stanovisko AOPK není kromě údajného nesouladu s územněplánovací dokumentací nijak srozumitelně odůvodněno. Ze zamítavého závazného stanoviska podle žalobce není možné vůbec seznat správní úvahu, která vedla AOPK k zamítavému stanovisku. To samé podle mínění žalobce nastalo u odvolacího přezkumu tohoto závazného stanoviska, kdy nadřízený orgán (MŽP) postupoval zcela totožně, a tedy opět nezákonně. Dle žalobce je stavební záměr v souladu s územněplánovací dokumentací, protože má za cíl připojit stávající historickou stavbu na inženýrské sítě, a zároveň zamýšlená stavba nemá podle § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, účinného do 31. 12. 2023, (dále jen „starý stavební zákon“) žádné omezení pro připojení na inženýrské sítě. Dotčené orgány mají posuzovat návrh stavby pouze z hlediska zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2023, (dále jen „ZOPK“), což se dle žalobce nestalo. Podle žalobce není patrné, proč má být záměr v rozporu se ZOPK. Žalobce trval na tom, že toto nebylo ze strany dotčených orgánů nikdy řádně vysvětleno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a bylo zcela odhlédnuto od skutečnosti, že je záměr navrhován ve IV. zóně CHKO České středohoří, tedy v té nejméně chráněné, která je již nejvíce urbanizována.

8. Žalobce dále nesouhlasil s argumentem AOPK a MŽP, že by záměr měl vést k větší urbanizaci v daném místě, když zde existuje stávající historická stavba. Sama AOPK dříve souhlasila s realizací ohrady pozemku p. č. XA a je zde přiléhající šterková pozemní komunikace. Navíc dotčené pozemky v podstatě přiléhají k poslední zástavbě obce Libochovany. Umístění elektroměrného rozvaděče do vzdálenosti cca 100 m od posledního domu nemůže podle žalobce být považováno za zásah do volné krajiny.
9. Podle žalobce mu s ohledem na dřívější povolení stavby ohrady vzniklo legitimní očekávání, že AOPK bude rovněž souhlasit s připojením stávající stavby k inženýrským sítím. Žalobce rovněž označuje jako nezákonné, když stanovisko MŽP odkazuje na jiné stavební záměry žalobce ve vztahu k dotčeným pozemkům, neboť tyto nejsou předmětem tohoto správního řízení.
10. Žalobce se domníval, že AOPK a MŽP vykročily z mezí svých pravomocí, když hodnotily zamýšlený záměr s odkazem na platný územní plán, konkrétně s odkazem na funkční určení a nezastavitelnost dotčených pozemků. S tím také souvisí nezákonné hodnocení důvodnosti žalobcova stavebního záměru, neboť dotčené orgány ve stanoviscích sdělily, že k zamýšlenému chovu koní není potřeba stabilní připojení k inženýrským sítím a v podobných případech je běžné využití mobilních technologií. Takové úvahy jim ale podle názoru žalobce nepřísluší.
11. V dalším žalobním bodě namítal, že dotčené orgány argumentovaly rozporem záměru s Plánem péče o CHKO České Středohoří 2015–2024, ovšem tento dokument není pro stavebníky závazný. MŽP se podle žaloby rovněž nevypořádalo s obsahem souhlasného stanoviska orgánu územního plánování.
12. Žalobce rovněž namítal, že stavební záměr není v rozporu se ZOPK, zejména s odkazem na § 26 ZOPK, jež stanoví limity pro jednotlivé zóny CHKO.
13. Žalobce také odkazoval na „solitérní“ stavby v okolní krajině, z čehož dovozuje nerovný přístup správních orgánů. Poukazoval na argumentaci dotčených orgánů, že tyto stavby jsou v souladu s územněplánovací dokumentací, přičemž dovozuje, že tím spíše není zřejmé, proč dotčené orgány jeho stavbě brání, když je také v souladu s územněplánovací dokumentací, jak uvedl orgán územního plánování.

Vyjádření k žalobě

14. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 2. 4. 2024. V něm primárně poukázal na skutečnost, že podle § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) byly orgány obou stupňů vázány obsahem závazných stanovisek, a proto nemohly vydat jiné než zamítavé rozhodnutí. S ohledem na charakter žalobních námitek směřujících do obsahu závazných stanovisek AOPK a MŽP žalovaný dále uvedl, že požádal MŽP o součinnost. MŽP reagovalo vyjádřením ze dne 27. 3. 2024, č. j. MZP/2024/220/641, na něž žalovaný plně odkázal. Závěrem navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.
15. MŽP primárně odkázalo na znění svého závazného stanoviska a zdůraznilo, že je nadřízeným orgánem AOPK, a proto se k záměru vyjadřuje pouze z hlediska ochrany přírody a krajiny. Závazné stanovisko orgánu územního plánování posuzuje navržený záměr pouze z hlediska využití ploch určených k zastavění. AOPK své závazné stanovisko posuzuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z celkového hlediska zájmů ochrany přírody a k tomu je tento orgán podle § 44 odst. 1 ZOPK přímo zmocněn.

16. MŽP trvalo na tom, že kladné závazné stanovisko na oplocení dotčeného pozemku nezakládá žádné očekávání kladného výsledku závazného stanoviska pro přípojku nízkého napětí na stejném pozemku. MŽP ve svém závazném stanovisku uvedlo, že předmětný záměr stavby přípojky se nachází mimo zastavěné a zastavitelné území obce Libochovany ve IV. zóně odstupňované ochrany přírody na území CHKO České středohoří. Na dotčeném pozemku p. č. XA v k. ú. X je dle katastru nemovitostí vymezen trvalý travní porost. V podstatě uvnitř tohoto pozemku je vymezen pozemek st. p. č. XB v k. ú. X, na němž je umístěna stará dřevěná stavba (dle katastru nemovitostí má pozemek výměru 18 m²). Územní plán obce Libochovany na daných pozemcích vymezuje plochy zemědělské – trvalé travní porosty, louky a pastviny. Převažující účel využití je určen pro produkční a neprodukční plochy zemědělského půdního fondu s protipovodňovou funkcí, přístupné bez omezení z hlediska vlastnictví pozemků. Dále jsou přípustným způsobem využití trvalé travní porosty s extenzivní údržbou (pastva, seč), opatření a zařízení ke zvyšování retence území a související dopravní a technická infrastruktura.
17. MŽP uvedlo, že AOPK opakovaně informovala žalobce prostřednictvím předběžných informací o možnosti realizace stavby stájí, resp. stodoly s tím že, oba jeho záměry nebude možné realizovat, přičemž toto také v předběžných informacích řádně odůvodnila. Z obsahů těchto dopisů nebylo možné předpokládat souhlasné stanovisko ani pro zmiňovanou přípojku elektřiny.
18. MŽP dále sdělilo, že žalobce disponoval výše uvedenými předběžnými informacemi a musel si být tedy vědom, že s jeho záměrem AOPK nebude souhlasit. Přesto žalobce zhruba půl roku od vydání druhé předběžné informace podal žádost o závazné stanovisko k přípojce elektřiny. AOPK a následně i MŽP svá závazná stanoviska odůvodnily a uvedly v nich, že záměr přípojky elektřiny není v souladu s územním plánem, rozšiřuje infrastrukturu mimo zastavěné a zastavitelné území obce Libochovany (tj. rozšiřuje urbanizaci do volné krajiny CHKO) a je v rozporu s plánem péče o CHKO České středohoří. K zajištění chovu koní na pastvině chráněné pevnou ohradou na území CHKO je běžné využívání mobilních zdrojů elektrické energie, a to i pro případná monitorovací zařízení (fotopasti, webové kamery apod.). Samotný chov koní a samostatně umístěná drobná hospodářská stavba samy o sobě nezakládají právo na zavádění infrastruktury do volné krajiny. Odběrná místa se na území CHKO České středohoří primárně zřizují na plochách, kde se předpokládá výrobní, obytný či jiný technologický účel, který se standardně umísťuje do zastavěného či zastavitelného území sídla. Argumentace žalobce, že záměr přestavby stávající stavby na stáje nevyžaduje přípojku elektřiny je zavádějící, neboť naopak tvrdil, že přípojka elektřiny bude sloužit pro stávající stavbu a případné obhospodařování dotčených pozemků. V doplnění žádosti umístění přípojky zdůvodnil přestavbou stávající stavby.
19. MŽP uvedlo, že v závazném stanovisku argumentovalo územním plánem obce Libochovany, protože žalobce uváděl pro srovnání příklady okolních „solitérních staveb“ na území obce Libochovany. MŽP k tomu dodalo, že pro jakýkoliv záměr je nezbytný jeho soulad s územním plánem a ten jsou správní orgány oprávněny posuzovat. Závazné stanovisko podle § 44 odst. 1 ZOPK je pouze jedním z podkladů v tomto řízení.
20. MŽP dále uvádí, že žalobce nijak nezohledňuje skutečnost, že svůj záměr hodlá realizovat ve zvláště chráněném území a v nezastavěném a nezastavitelném území obce Libochovany. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Tuto skutečnost naopak bagatelizuje tím, že IV. zóna odstupňované ochrany CHKO není chráněna nejprísněji a že se jedná o nejvíce urbanizovanou zónu.

21. Námitka žalobce ohledně vzdálenosti dotčeného pozemku od zastavěného území obce Libochovany a vedení přípojky elektřiny v pozemní komunikaci je zcela irelevantní, protože se dotčené území stále nachází mimo zastavěné a zastavitelné území obce Libochovany a urbanizuje tak dotčené území, což je z hlediska nejen ZOPK, ale také plánu péče o CHKO České středohoří, nepřijatelné.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

22. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 24. 4. 2024, v níž *de facto* zopakoval již předestřenou argumentaci. Nad rámec toho podotkl, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že na daném místě bylo desítky let pletivové oplocení, a tedy místo bylo již urbanizováno, ještě před rozhodnutím o vzniku CHKO České Středohoří. Proto nelze přisvědčit tvrzení MŽP, že naopak až stavební záměr přípojky NN způsobí nežádoucí urbanizaci.

Vyjádření nadřízeného dotčeného orgánu

23. S ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 314/2025 Sb. od 1. 1. 2026, kterým mj. došlo k novelizaci § 75 odst. 2 s. ř. s., soud vyzval MŽP přípisem ze dne 20. 1. 2026 k vyjádření k žalobě a replice žalobce. MŽP v dopise ze dne 29. 1. 2026, č. j. MZP/2026/220/265, v plném rozsahu setrvalo na vyjádření ze dne 27. 3. 2024, jež bylo adresováno žalovanému v souvislosti s tímto řízením. Nad rámec toho poukázalo na skutečnost, že žalobce podal u zdejšího soudu žalobu vedenou pod sp. zn. 15 A 31/2025, kterou brojí proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho žádost o povolení stavby „Stavební úpravy stávající stavby na stavbu koní se zázemím Novostavba stájí“ na pozemcích p. č. XA, p. č. XC a st. p. č. XB v k. ú. X.

Posouzení věci soudem

24. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nereagoval na výzvu soudu ke sdělení případného nesouhlasu s takovým projednáním věci. Žaloba byla rovněž podána včas, tedy ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s., které vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.
27. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 22. 6. 2023 podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, konkrétně ke stavebnímu záměru „výstavby kabelové zemní přípojky NN pro potřeby připojení p. p. č. XA v k. ú. X na distribuční soustavu ČEZ Distribuce a. s., s příložením HDPE trubky pro budoucí připojení k síti CETIN“. Ze žádosti vyplývá, že stavební záměr by měl být umístěn pod povrchem pozemku p. č. XD, ostatní plocha, ostatní komunikace, v k. ú. X.
28. Městský úřad Litoměřice, stavební úřad, vydal dne 28. 6. 2023 k záměru žalobce závazné stanovisko orgánu územního plánování č. j. MULTM/0054120/23/ROZ/HHu. Z hlediska územního plánování je v tomto závazném stanovisku uvedeno, že záměr je přípustný za podmínky, že navrhované odběrné místo a budoucí připojení k síti CETIN bude realizováno pro stávající stavbu, která bude sloužit pouze pro hospodářské účely. Stavební úřad konstatoval, že záměr není v rozporu s Plánem územního rozvoje ČR a není v rozporu ani se Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje. Při posouzení souladu s územním plánem obce Libochovany stavební úřad vyšel ze skutečnosti, že pozemek p. č. XA se nachází v nezastavěném území, konkrétně v ploše zemědělské – trvalé travní porosty, louky a pastviny „Z-T1“. Tyto plochy podle územního plánu slouží jako produkční i neprodukční plochy zemědělského půdního fondu s protipovodňovou funkcí. Jako přípustný způsob využití je mimo jiné pro související dopravní a technickou infrastrukturu. Stavební úřad uvedl, že záměr lze považovat za přípustný, neboť zřízení nového odběrného místa souvisí se stávající stavbou nacházející se na pozemku p. č. XA.
29. Dne 14. 7. 2023 vydala AOPK závazné stanovisko k záměru, v němž uvedla, že s ním nesouhlasí. V odůvodnění závazného stanoviska AOPK uvedla, že bylo vydáno na základě žádosti žalobce, přičemž jím předložené podklady byly shledány jako dostatečné. Účelem stavebního záměru (zřízení elektrické přípojky a zároveň chráničky pro budoucí vedení datové sítě) má být chov koní. Vydání stanoviska předcházelo souhlasné stanovisko AOPK s novostavbou dřevěné ohrady na pozemku p. č. XA na dobu 10 let ze dne 6. 9. 2022 a předběžná informace vůči žalobci o nevhodnosti stavby stáje či jiných objektů pro chov koní. Z podkladů vyplynulo, že stavební záměr má být realizován mimo zastavěné a zastavitelné území sídla ve IV. zóně CHKO České středohoří. Na pozemku st. p. č. XB o výměře 18 m² je stará (původní) dřevěná stavba. Dle územního plánu obce Libochovany se předmětné pozemky nachází v ploše trvalých travních porostů a protipovodňových opatření mimo zastavěné území, a tedy ve volné krajině. Na těchto plochách jsou přípustné trvalé travní porosty s extenzivní pastvou a sečí bez ostatních změn funkcí a činností.
30. K samotnému posouzení záměru AOPK uvedla, že zřízení odběrného místa na pozemku považuje za první stupeň urbanizace daného území. Mimo zastavěné a zastavitelné plochy není možné rozvíjet urbanizaci volného prostoru, protože prioritu má uchování přírodních a krajinných hodnot. S odkazem na kapitolu 3.2 Plánu péče o CHKO České středohoří 2015–2024 AOPK uvedla, že v odůvodněných případech lze umisťovat lehká zařízení a stavby nevyžadující další infrastrukturu. Rovněž odkázala na § 25 ZOPK a § 1 zřizovacího předpisu CHKO České středohoří č. 6883/76 ze dne 19. 3. 1976 s tím, že AOPK musí posuzovat širší vlivy záměru na přírodu a krajinu a zejména ve volné krajině postupovat s využitím principu předběžné opatrnosti tak, aby bylo zabráněno neřízené urbanizaci. Volná krajina je specifickou hodnotou krajiny v CHKO, a proto je chráněna a zachovává se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

i před zaváděním inženýrských sítí a další infrastruktury. Na dotčeném pozemku je travní porost, pro jehož obhospodařování není zřízení odběrného místa potřeba a stejně tak pastvu koní, lze zajistit bez něj. V případě potřeby je možné využít mobilní zdroje elektřiny.

31. Dne 25. 8. 2023 vydal prvostupňový orgán zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobce (napadené prvostupňové rozhodnutí). Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 odst. c) starého stavebního zákona. Konkrétně odkázal na zamítavé stanovisko AOPK a uvedl, že by z toho důvodu realizace záměru byla v rozporu se zvláštními právními předpisy.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 31. 8. 2023 odvolání, v němž uvedl, že závazné stanovisko AOPK je nejen věcně i právně nesprávné, ale z důvodu nedostatečného odůvodnění také nepřezkoumatelné. Rozporoval, že by vedení přípojek pod zemí ve stávající komunikaci mělo jakýkoliv vliv na volně žijící rostliny či zvířata anebo zasahovalo do krajinného rázu. Zároveň nadzemní část stavby (kiosek pro rozvod elektřiny) má být prakticky součástí již odsouhlasené stavby dřevěné ohrady a nemůže tedy působit rušivým dojmem. Dále poukázal na to, že ze zákona nevyplývá žádný zákaz, který by znemožňoval připojení již existující budovy na pozemku k inženýrským sítím; současně uvedl, že měl legitimní očekávání, že bude stavba povolena, když mu byla povolena stavba nové ohrady. Argumentoval také tím, že plánovaná elektrická přípojka bude cca 100 metrů od stávající zástavby, a tedy na dohled. Zároveň poukázal na skutečnost, že na území obce nejde o jedinou solitérní stavbu ve volné krajině, a tudíž není důvod přípojku nepovolit, neboť k zásahu do krajinného rázu nemůže dojít; stávající solitérní stavby jsou navíc násobně větší nežli kiosek pro rozvod elektřiny. Konečně upozornil také na skutečnost, že pozemek nabyt na jaře 2022 a uvedl ho do řádného stavu, když provedl kácení náletových dřevin, odvezl nelegální skládku odpadu a nahradil oplocení z dřevěných železničních pražců dřevěnou ohradou. Rovněž proto se domníval, že stavební záměr nebude konfliktní.
33. Žalovaný coby odvolací orgán se dopisem ze dne 25. 9. 2023 obrátil na MŽP s žádostí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska AOPK. MŽP ve svém závazném stanovisku vyšlo ze skutkového stavu zjištěného AOPK. K odvolacím námitkám uvedlo, že AOPK žalobce opakovaně informovala (ještě před podáním žádosti o umístění stavby), že jeho záměr na přestavbu stávajících staveb nebude možné realizovat, a to včetně možnosti napojení na inženýrské sítě. Co se týče souhlasu se stavbou ohrady, MŽP uvedlo, že tento byl vydán pouze pro dočasnou stavbu ohrady pro pastvu hospodářských zvířat. S ohledem na to nemohlo žalobci vzniknout žádné legitimní očekávání ve vztahu k povolení projednávaného záměru. K již existujícím stavbám na pozemku MŽP uvedlo, že jde o historické drobné stavby charakteru kůlny, jež byly na pozemek umístěny ještě před platností ZOPK. Co se týče solitérních staveb, na které žalobce poukázal, MŽP sdělilo, že jde o stavby umístěné v zastavěném území sídla s odkazem na platný územní plán (plocha zemědělské výroby a plocha bydlení). Z toho důvodu nejde o srovnatelné plochy využití dle územního plánu. MŽP odkázalo na závěry AOPK, která uvedla, že posuzovaná plocha je nezastavěná s protierozní funkcí. K dlouhodobým cílům ochrany přírody zakotvených v Plánu péče o CHKO České Středohoří patří také zemědělsky šetrně využívaná krajina, což mimo jiné zahrnuje zásadu ochrany volné krajiny před suburbanizací, včetně nové dopravní a technické infrastruktury, rekreačních a sportovních staveb. MŽP dále odůvodnilo, že samotný chov koní a samostatně umístěná drobná hospodářská stavba samy o sobě nezakládají právo na zavádění infrastruktury do volné krajiny. Odběrná místa se v CHKO České středohoří primárně zřizují na plochách, kde se předpokládá výrobní, obytný či jiný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

technologický účel, a která se standardně umísťují do zastavěného nebo zastavitelného území. Pro zajištění chovu koní se ve volné krajině CHKO České středohoří běžně používají mobilní zařízení. MŽP závěrem shrnulo, že zřízení odběrného místa představuje první stupeň urbanizace území, což žalobce již začal naplňovat formou terénních úprav na předmětném pozemku, byť mu to bylo zakázáno v závazném stanovisku AOPK, kterým byl udělen souhlas s realizací ohrady. Závazné stanovisko AOPK tedy MŽP jako věcně správné potvrdilo s odkazem na § 149 odst. 7 správního řádu.

34. Žalovaný v návaznosti na závazné stanovisko MŽP vydal napadené rozhodnutí, kterým fakticky potvrdil zamítavé prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění odkázal na vypořádání odvolacích námitek ze strany MŽP a závaznost závěrů MŽP s odkazem na § 149 odst. 1 a 6 správního řádu.
35. Žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí mj. tvrdil, že stanovisko AOPK je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně námitky proti závazným stanoviskům uplatnil také v žalobě. Soud konstatuje, že této námitce se MŽP ani žalovaný výslovně nevěnovaly, nicméně při svém postupu nepochybily.
36. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
37. Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150.
38. S odkazem na citovaná ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí (a rovněž závazného stanoviska) musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl – tedy musí být *přezkoumatelné*. Správní akt, který takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost správního aktu pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které byl vydán (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Pro účely nyní projednávané věci je též případné připomenout, že nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MŽP nelze spatřovat tam, kde jeho odůvodnění postrádá odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku uplatněnou v odvolání. Vypořádání odvolacích námitek totiž může žalovaný, resp. MŽP provést také tak, že zaujme určitý právní názor a logicky jej opře o argumenty tento názor podporující, tj. předestře takový názor, který ve svém souhrnu vyvrátí námitky uplatněné v odvolání, přestože neposkytuje jednotlivé odpovědi na každou dílčí otázku. Není tedy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinností žalovaného jako odvolacího správního orgánu, resp. MŽP výslovně reagovat na jednotlivosti, kterých se žalobce dožaduje, a každou z nich zvlášť popírat (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

39. Vycházejí ze shora uvedeného je poté nutné konstatovat, že ze závazných stanovisek (a na ně navazujících napadených rozhodnutí) je zřejmé, z jakých skutkových zjištění ve vztahu k jimi vyhlášeným výrokům dotčené orgány vycházely a na základě jakého právního názoru k závěrům dospěly. Z odůvodnění závazného stanoviska MŽP též srozumitelným způsobem vyplývá, proč MŽP považovalo námitky žalobce za nedůvodné. Ve vztahu k námitce stran nepřezkoumatelnosti závěrů dotčených orgánů a nevypořádání odvolacích námitek žalobce soud vyhodnotil, že takovýmto deficitem napadané akty netrpí. Pro úplnost lze poukázat na skutečnost, že žalobce se v rámci odvolání i v rámci žaloby velmi obsáhle věcně vyjadřoval ke každé jednotlivosti uvedené orgány ochrany přírody. Toho by ovšem nebyl schopný, pokud by napadané akty byly skutečně nepřezkoumatelné. Již z této skutečnosti lze snadno dovodit, že žalobce zaměňuje vlastní nesouhlas s věcným posouzením a pojem nepřezkoumatelnosti.
40. Na tomto místě lze shrnout, že prakticky veškerá žalobní argumentace směřuje proti závazným stanoviskům AOPK a MŽP. Ve vztahu k prvostupňovému orgánu a žalovanému žalobce vytýká prakticky pouze to, že závěry učiněné závaznými stanovisky „nekriticky“ převzaly, čímž zatížily řízení nezákonností. Na tomto místě soud podotýká, že prvostupňový orgán i žalovaný postupovaly plně v souladu s procesními předpisy, zejména § 149 odst. 6 správního řádu, kde je uvedeno: *„Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“* Citované ustanovení (a ani žádné jiné) nedovoluje správním orgánům, které vedou „hlavní“ řízení, jakkoliv přezkoumávat obsah závazného stanoviska. V případě nesouhlasu je věcí účastníka řízení se proti závaznému stanovisku bránit dostupnými procesními prostředky, což koneckonců učinil žalobce i v tomto případě. Případná nezákonnost napadených rozhodnutí může vyplynout z nezákonnosti podkladového závazného stanoviska, ovšem nikoliv ze skutečnosti, že správní orgány postupovaly v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu.
41. Soud se tedy dále věnoval žalobní argumentaci, která z řady důvodů nesouhlasila se závěry stanovisek AOPK a MŽP.
42. Hlavním argumentem, který se prolínal celou žalobou, bylo žalobcovo tvrzení, že AOPK i MŽP hodnotily pouze soulad stavebního záměru s územněplánovací dokumentací, což jim nepřísluší, a zároveň se žádným způsobem nevěnovaly kritériím ochrany přírody a krajiny, jak vyplývá z jejich zákonných kompetencí. Současně žalobce namítal rozpor závazného stanoviska AOPK se závazným stanoviskem orgánu územního plánování (závazné stanovisko Městského úřadu Litoměřice ze dne 28. 6. 2023, č. j. MULTM/0054120/23/ROZ/HHu), ve kterém je ve vztahu k územnímu plánování uvedeno, že záměr žalobce je přípustný za podmínky, že navrhované odběrné místo bude realizováno pro stávající stavbu, která bude sloužit pouze pro hospodářské účely.
43. Z rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 2 As 288/2018–45, vyplývá, že se kompetence stavebních úřadů (potažmo orgánů územního plánování) s kompetencemi orgánů ochrany přírody v případech posuzování zákonnosti stavebních činností v mnoha případech Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzájemně dotýkají. Liší se ovšem objekt, kterému zákonodárce v rámci působnosti těchto úřadů přiznal ochranu.

44. Podle § 18 odst. 1 a 2 starého stavebního zákona platí, že: *„(1) Cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. (2) Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje.“* V § 18 odst. 5 starého stavebního zákona je stanoveno, které stavby, zařízení a jiná opatření lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat. Soud dodává, že ustanovení starého stavebního zákona aplikoval s ohledem na skutečnost, že řízení o umístění stavby bylo zahájeno i skončeno v roce 2023, tedy za účinnosti tohoto zákona.
45. Naproti tomu cíl a účel ochrany přírody a krajiny jsou do jisté míry odlišné, jak vyplývá zejména z § 2 odst. 1 ZOPK: *„Ochranou přírody a krajiny se podle tohoto zákona rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny.“* V § 2 odst. 2 ZOPK jsou pak demonstrativně vyjmenovány prostředky, kterými má být ochrana přírody a krajiny zajišťována [viz zejména písm. g) tohoto ustanovení – *„spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny“*].
46. Z citovaných ustanovení je zjevné, že účel a cíl územního plánování jsou částečně podobné jako v případě ochrany přírody a krajiny (viz zejména § 18 odst. 1 starého stavebního zákona), ovšem současně se liší. Územní plánování má za cíl zejména koordinaci veřejného a soukromého zájmu při současném udržitelném rozvoji určitého území. Hodnotí se tedy zejména možné kolize stavebních záměrů s dlouhodobými plány na rozvoj území. Naproti tomu ZOPK požadavky na zvláštní územní ochranu odvíjí od povahy chráněného území, která se určuje výhradně podle kritérií ochrany přírody a krajiny. Princip koordinace mezi těmito dvěma orgány se projevuje v kompetenci orgánu ochrany přírody vydávat závazná stanoviska k některým činnostem ve zvláště chráněných územích podle § 44 ZOPK. Zároveň není vyloučené, že každý z orgánů dospěje k odlišnému závěru ve vztahu ke konkrétnímu záměru jako se tomu stalo v hodnoceném případě, protože, jak bylo již uvedeno, prisma jejich hodnocení (chráněný objekt) není stejné.
47. V tomto ohledu je také nutné nazírat na přístup orgánů ochrany přírody ve vztahu k územnímu plánu, pokud je v konkrétním posuzovaném případě vydaný a reguluje dotčené pozemky jako v tomto případě. Soud částečně souhlasí s žalobcem do té míry, že orgánům ochrany přírody nepřísluší nahrazovat činnost orgánů, do jejichž kompetence předpisy stavebního práva svěřují posouzení souladu stavebního záměru s územněplánovací dokumentací. Nicméně žalobcova argumentace zcela pomíjí shora popsany rozdíl v objektu, který mají chránit orgány zodpovědné za dodržování územního plánu a orgány ochrany přírody. Je prakticky nevyhnutelné, že orgány ochrany přírody při své činnosti musí vzít do úvahy také (právně závazný) územní plán, pokud v konkrétním případě souvisí s posuzovaným záměrem a s tímto pracovat v intencích jím svěřené pravomoci a působnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ostatně s tímto počítá samotný ZOPK – např. v § 44 odst. 2 ZOPK, kde je uvedeno: „*Závazné stanovisko podle odstavce 1 se nevydává, jde-li o stavby a) v zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti, b) v zastavěném území města, které se nachází na území chráněné krajinné oblasti.*“ Pojem zastavěnosti a zastavitelnosti je tedy v řadě případů rozhodný pro vymezení pravomoci a působnosti orgánů ochrany přírody, přičemž právě územněplánovací dokumentace vymezuje charakter jednotlivých pozemků/ploch. Je proto logické a dokonce žádoucí, že orgány ochrany přírody při své činnosti zohledňují mj. územní plán konkrétní obce či města. Pro posouzení, zdali se orgány ochrany přírody držely v mezích své pravomoci a působnosti (a tedy postupovaly zákonně), je pak podstatné, jakou věcnou argumentaci použily ve svých závazných stanoviscích.

48. Soud rovněž předesílá, že závazné stanovisko podle § 44 ZOPK představuje závazný podklad žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není ze strany soudu možný (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49). „*To ale neznamená nějakou ‚imunitu‘ závěrů závazného stanoviska proti soudnímu přezkumu. Naopak, stejně jako při přezkumu jiných odborných otázek to znamená nic více a nic méně než to, že správní soud sám nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny – hodnocení zásahu do krajinného rázu. Dané posouzení náleží tomuto orgánu, který k němu disponuje odbornými znalostmi. Správní soud přezkoumává odborná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů těchto stanovisek, ale správní soud se musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti), zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.*“ (Rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, bod 19.) Vázán shora popsanými východisky soud přistoupil k hodnocení závazných stanovisek AOPK, resp. MŽP.
49. Shora uvedené odůvodnění závazného stanoviska AOPK v očích soudu odpovídá požadavkům kladeným na něj zákonem. Skutkový stav zjištěný dotčeným orgánem soud považoval za dostatečný k posouzení žádosti. Co se týče úvah provedených a zachycených v závazném stanovisku AOPK, nelze souhlasit s žalobcem, že by se AOPK jakkoliv „ujala role“ orgánu územního plánování a zcela rezignovala na hodnocení záměru žalobce z hlediska ochrany přírody a krajiny. AOPK konstatovala, že pozemky, k nimž má být odběrné místo zřízeno jsou z hlediska územního plánu nezastavitelnou a nezastavěnou plochou, což je zásadní kritérium pro posouzení, zda se jedná o volnou krajinu, přičemž určení (ne)zastavitelnosti vyplývá právě z územněplánovací dokumentace. S ohledem na skutečnost, že daná lokalita spadá do IV. zóny CHKO České středohoří, tedy území se zvláštním režimem ochrany přírody a krajiny, provedla AOPK odbornou úvahu, že vyvedení inženýrských sítí (v tomto případě elektřiny a následně datové sítě) do *nezastavitelného* území by představovalo první krok k urbanizaci této části volné krajiny. AOPK zároveň zdůrazňuje použití principu předběžné opatrnosti, což lze taktéž přeložit jako prevenci před postupným zastavováním dané lokality tzv. „salámovou metodou“. Tato úvaha se nejvíce jako nelogická, vychází z úplného skutkového stavu a jejím jádrem je bez pochyby hodnocení dopadu žalobcova záměru na přírodu a krajinu, resp. její zachování ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stávajícím rozsahu. AOPK se tedy ve svých úvahách držela hodnocení záměru z hledisek, které jí přísluší.

50. Rovněž úvaha AOPK opřená o Plán péče o CHKO České středohoří 2015–2024 je správná a případná. Podle § 38 odst. 1 ZOPK plán péče o chráněnou krajinou oblast „je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný“. (Podtržení provedeno soudem.) Je pravda, že plán péče o chráněnou krajinou oblast není závazný pro fyzické a právnické osoby, ovšem tím je pouze vyjádřeno, že takový dokument nemá přímou právní závaznost pro subjekty práva. Na druhou stranu citované ustanovení výslovně uvádí, že plán péče slouží jako podklad pro rozhodování orgánů ochrany přírody, což v důsledku znamená, že jeho obsah má být promítnutý do rozhodovací činnosti orgánů ochrany přírody, a tedy i do vydaných závazných stanovisek. Orgány ochrany přírody pak mají povinnost postupovat při realizaci péče o zvláště chráněná území v souladu s vydanými plány péče; srovnej znění § 38 odst. 6 ZOPK – „Realizaci péče o národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní památky a jejich ochranná pásma a o chráněné krajinné oblasti zajišťují orgány ochrany přírody příslušné ke schválení plánu péče, přitom postupují podle schváleného plánu péče.“ AOPK tedy postupovala v souladu se zákonem, když do svých úvah promítla Plán péče o CHKO České středohoří 2015–2024. Ostatně zákonný požadavek na zhotovení plánů péče o zvláště chráněná území lze také vnímat jako projev zásady, aby bylo ze strany orgánů veřejné moci postupováno v podobných případech obdobně, a tedy předvídatelně. Zároveň soud uvádí, že citovaná část, na níž AOPK odkazuje (kapitola 3.2 Plánu péče o CHKO České středohoří 2015–2024) na posuzovaný případ přiléhá a současně nejde o část textu vytrženou z kontextu celého dokumentu. Naopak v kapitole 3.6 je v části nazvané *Výstavba – Navrhovaná opatření – Územní plánování* uvedeno, že cílem má být požadování vyjmenovaných zásad ochrany krajiny, mj. „chránit volnou krajinu před suburbanizací, včetně nové dopravní a technické infrastruktury, rekreačních a sportovních staveb“ a dále „novou dopravní a technickou infrastrukturu umisťovat ve volné krajině pouze v prokazatelně nezbytných případech veřejného zájmu, nové dálkové trasy dopravy a technické infrastruktury směřovat mimo CHKO“. Citované zásady v podstatě jinými slovy popisují stanovisko AOPK, resp. MŽP.
51. Obdobně soud uvážil o závazném stanovisku MŽP. Jeho obsahem byla reakce na odvolací námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, které, jak již bylo uvedeno, fakticky směřovaly pouze proti závaznému stanovisku AOPK. Žalobce nesouhlasil s právním a věcným hodnocením AOPK a stanovisko považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.
52. Lze konstatovat, že MŽP v závazném stanovisku věcně zcela souhlasilo se závěry AOPK, a soud proto považuje za nadbytečné opakovat již shora uvedené. Odvolací námitky byly ze strany MŽP (následně převzaté žalovaným) vypořádány a bylo na ně reagováno shodnými argumenty, které použila AOPK. Většina odvolacích (a potažmo i žalobních) námitek rozporuje věcné posouzení ze strany AOPK.
53. Nad rámec toho soud uvádí, že pokud MŽP odkazovalo na územní plán obce Libochovany, činilo tak v návaznosti na odvolací námitku žalobce, který srovnával jeho záměr s jinými

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

solitérními stavbami v okolí obce. Na tyto námitky MŽP reagovalo tak, že zdůraznilo zásadní rozdíl mezi záměrem žalobce a srovnávanými stavbami – obě se nacházejí v zastavitelném území, a tedy nikoliv ve volné krajině. Tento logický poukaz nelze vnímat jako posouzení z hlediska územního plánování, ale jako vysvětlení nepřipadného srovnání ze strany žalobce. Zároveň žalobce v žalobě MŽP vytýká, že se tímto srovnáním zabývalo, neboť srovnávané stavby nejsou předmětem posuzované žádosti. Uvedená námitka postrádá logiku, protože MŽP v daném ohledu pouze reagovalo na žalobcovu odvolací námitku. Absurdně pak v daném kontextu vyznívá další žalobní bod, který srovnává uvedené solitérní stavby s žalobcovým záměrem a dovozuje z toho nerovný přístup dotčených orgánů. Ať chtěl žalobce vytknout postupu MŽP jeden nebo druhý tvrzený nedostatek, ani v jednom případě je soud nepovažuje za důvodné a ztotožňuje se s argumentací MŽP.

54. Soud shora popsal, jakým způsobem obecně hodnotil závazná stanoviska AOPK a MŽP. V návaznosti na to lze konstatovat, že většina žalobních bodů je tímto vypořádána, neboť žalobce se nesprávně domníval, že orgány ochrany přírody zohledňovaly hledisko územněplánovací, a nikoliv hledisko ochrany přírody a krajiny.
55. K námitce žalobce, že ze starého stavebního zákona, ZOPK ani z jiných předpisů nevyplývá žádný zákaz ve vztahu k zavedení infrastruktury k již existující stavbě soud uvádí následující. Zaprvé, sama skutečnost, že z právních předpisů neplyne explicitní zákaz, neznamená, že dotčené orgány postupovaly bez zákonného podkladu. Dotčené orgány vycházely z jim svěřené zákonné pravomoci závazně se vyjádřit ke vhodnosti stavebního záměru z hlediska ochrany přírody a krajiny, přičemž tato vyplývá ze skutečnosti, že jde o zvláště chráněné území (chráněnou krajinou oblast), a zákonodárce tedy tímto vyjádřil zájem na tom, aby byl každý individuální záměr podroben posouzení z hledisek dopadu na přírodu a krajinu. Tomu dotčené orgány dostály, jak soud popsal shora.
56. Současně soud uvádí, že žalobcem odkazovaný § 26 ZOPK není jediným předpisem upravujícím (ne)povolené činnosti v chráněných krajinných oblastech a jejich jednotlivých zónách. V posuzovaném případě orgány ochrany přírody musí vycházet zejména z plánu ochrany vydávaného podle § 38 ZOPK. Byť jsou plány péče hlavně koncepční dokumenty, je nepochybné, že zákonodárce stanovil jejich určitou závaznost při aplikaci ze strany orgánů veřejné moci. *„Plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo není podle § 38 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, pro fyzické a právnické osoby závazný; není závazný ani pro orgán ochrany přírody v tom smyslu, že by se od něho nemohl v žádném případě odchýlit, nicméně jde o odborný a koncepční dokument, který má sloužit jako klíčový podklad pro rozhodování orgánu ochrany přírody ve věcech týkajících se daného zvláště chráněného území.“* (Rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 12/2011-167.)
57. Nedůvodná je také námitka žalobce, že se záměr nachází „pouze“ ve IV. zóně CHKO České středohoří, a proto jsou závazná stanoviska orgánů ochrany přírody příliš striktní. Pro určení zákonnosti postupu dotčených orgánů je rozhodné, zdali měly pravomoc podat závazné stanovisko v rozsahu jejich působnosti. V daném případě z ničeho nevyplývá žádná „úleva“ ve vztahu k danému záměru z důvodu, že se jedná o nejméně chráněnou zónu; stále jde o oblast CHKO České středohoří, byť o část nejvíce urbanizovanou a zároveň nejméně chráněnou, v čemž lze dát žalobci za pravdu. Skutečnost, že jde o nejvíce urbanizovanou část, ovšem nijak nepodmiňuje další urbanizaci volné krajiny a toto nelze ani z ničeho dovodit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

58. Žalobce dále namítal, že realizací záměru nemůže dojít k větší urbanizaci lokality, pokud se připojovaný pozemek nachází přibližně 100 metrů od poslední zástavby, přípojka bude vedená pod zemí a to navíc již k existující stavbě. K této námitce soud odkazuje na shora uvedené úvahy ve vztahu k věcnému přezkumu ze strany dotčených orgánů. Z pohledu soudu oba orgány ochrany přírody logicky a přesvědčivě vyložily, proč nebyl souhlas se záměrem udělen – jde o nezastavěné území mimo intravilán obce (tedy volnou krajinu) a důvodem nesouhlasu je obava z postupné urbanizace na úkor volné krajiny. Skutečnost, že na pozemku historicky vznikla drobná stavba (podle spisové dokumentace skutečně charakteru přístřešku), nemůže být důvod pro zasíťování pozemku ve volné krajině. Účelové určení pozemku dle územního plánu je zřejmé (pastva, zemědělství), přičemž podle Plánu péče o CHKO České středohoří 2015–2024 není žádoucí zavádění nové infrastruktury do volné krajiny právě z důvodu zabránění suburbanizace. S tím se rovněž pojí zmínka dotčených orgánů o možnosti využití mobilních zařízení, která je v daném případě zjevně ilustrativní a představuje podpůrnou argumentaci.
59. Žalobce také namítal, že pokud mu byla povolena stavba nové ohrady, mohl se důvodně domnívat, že stavba elektrické přípojky nebude dotčeným orgánům vadit. Zároveň v této souvislosti uvedl, že MŽP odkazuje na vyjádření AOPK k jeho jiným stavebním záměrům (přestavba stávající budovy na zázemí pro chov koní), byť tyto s věcí nijak nesouvisí. Soud k této námitce uvádí, že žalobce se i v tomto případě ohrazuje proti vypořádání jeho vlastní odvolací námitky. Ze strany AOPK i MŽP bylo reagováno na odvolací námitku, že žalobce „měl oprávněně právní očekávání, že předpokládaný kladný výsledek své žádosti (měl dobrou víru v postup státní správy), kdy je zřejmé, že stávající stavba může být napojena na IS, a že již v daném místě Správa CHKO ČS rozhodla kladně ohledně stavebníkovy záměru výstavby ohrady“. Mezi účastníky, resp. mezi dotčenými orgány a žalobcem, panuje shoda na tom, že podání žádosti o umístění stavby předcházela předběžná informace AOPK o nevhodnosti stavby stáje a jiných objektů ze dne 8. 12. 2022. Žalobce tedy zjevně usiloval o vybudování nové budovy stájí nebo přestavbu stávající stavby, s čímž logicky souvisí posuzovaný projekt. Opět se ze strany dotčených orgánů zjevně jednalo o argument ve vztahu k tvrzenému legitimnímu očekávání, byť je jasné, že předmětem žádosti byl jiný záměr. Zároveň lze souhlasit, že žalobci nemohlo ani vzniknout legitimní očekávání na základě souhlasu s *dočasným* umístěním stavby ohrady pro koně. Dřevěná ohrada je svým dočasným charakterem zjevně odlišná od podzemního (a tedy pravděpodobně trvalého) umístění elektrické přípojky.
60. Soud uzavírá, že neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou. Výrokem I. tohoto rozsudku tedy žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a ani náhradu nákladů nepožadoval, Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. března 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.